

Z křesla na mě drze civí
Čurda! Čurda!
Do včerejška mi byl cizí
Čurda! Čurda!
Tam kde bydlel já teď bydlí
Čurda! Čurda!
Jak z toho ven neporadí
Čurda! Čurda!

A nasolenej, nasolenej,
vopepřenej, vopepřenej,
chleba s máslem k snídani si dám.

Mé sny vymazal mi z hlavy
Čurda! Čurda!
Proč si vybral mě nepoví
Čurda! Čurda!
Ani slzu neuroní
Čurda! Čurda!
Až mě z bydla ven vyhodí
Čurda! Čurda!

A nasolenej, nasolenej,
vopepřenej, vopepřenej,
chleba s máslem naposled si dám.

Vlakový nádraží a tam tmavý kout,
plastový kelímek, v něm mince tancují.
Jsem životem oblouzněn, jó já mám lidi rád,
i Čurda vobčas přijde na mě se podívat.

A nasolenej, nasolenej,
vopepřenej, vopepřenej,
chleba s máslem já si opět dám.